

Arrest

nr. 284 517 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 10 april 2019, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 29 maart 2021 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.3. Bij arrest nr. 265 729 van 17 december 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 29 maart 2021 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 1 augustus 2022 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 augustus 2022 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 augustus 2022 ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 13 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam. [A.F.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980: verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”.

Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Verblijfswet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar de gezinssituatie van verzoeker.

Dat uit de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie.

In het land van herkomst van verzoeker heeft hij niemand meer, behalve zijn ouders die zwaar behoeftig zijn.

Verzoeker lijdt aan de ziekte van Crohn, waarvoor een procedure hangende is.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar Marokko, aangezien de medische zorgen daar niet beschikbaar en toegankelijk zijn.

Dit werd aangehaald in de aanvraag tot medische regularisatie en het beroep tegen deze negatieve beslissing, dat thans ook werd neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verwezen naar de gezondheidsproblematiek van verzoeker.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoeker gedwongen dient terug te keren naar Marokko, zal dit een ernstige verslechtering van zijn gezondheidstoestand tot gevolg hebben.

Verwerende partij is op de hoogte van de gezondheidssituatie van verzoeker en had hieromtrent in de bestreden beslissing moeten motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid van verzoeker en de gezinssituatie schendt de motiveringsplicht.

Nochtans stelde het arrest Paposhvili / België dat bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing van een ernstig zieke vreemdeling de uitwijzende lidstaat in concreto dient na te gaan in welke mate de patiënt toegang zal hebben tot voldoende gezondheidszorg. [D]e kost van medicatie en behandeling, en de aanwezigheid van een sociaal en familiaal netwerk dienen in aanmerking genomen [te] worden. Bij een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een ouder moet ook een beoordeling volgen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 13.12.2016 Paposhvili/België).

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Verblijfswet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing. Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Verweerder heeft hierbij nader toegelicht dat verzoeker

niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad wijst er verder op dat formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder gegevens dient te bespreken die er niet aan in de weg staan dat een welbepaalde beslissing wordt genomen. In de mate dat verzoeker lijkt te willen aanvoeren dat verweerder ook een motivering had dienen te voorzien omtrent het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven moet worden gesteld dat verzoeker geen kind is en dat niet blijkt dat hij een kind of enig gezins- of familieleven in België heeft. Hij kan dan ook niet verwachten dat verweerder hieromtrent overwegingen in de bestreden beslissing opneemt, minstens toont hij niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat een situatie die zich niet voordoet en dus geen invloed kan hebben niet werd besproken in de bestreden beslissing. Verzoekers toelichting dat zijn ouders in zijn land van herkomst verblijven en dat deze zwaar behoeftig zijn leidt niet tot een ander besluit.

Aangezien de bestreden beslissing samen werd betekend met een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd afgewezen, kan verzoeker ook niet voorhouden niet te weten waarom verweerder de door hem meegedeelde gezondheidsproblematiek niet beschouwde als een beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing. De doelstelling van de formele motiveringsplicht bestaat erin een bestuurde in een positie te plaatsen die hem toelaat met volledige kennis van zaken te beslissen om een bestuurlijke beslissing al dan niet aan te vechten. Verzoeker, die een uitvoerig advies van een door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer ontving waarin wordt uiteengezet dat hij kan reizen en dat de medische zorgen die hij behoeft ook in Marokko beschikbaar en toegankelijk zijn, kan bezwaarlijk stellen dat hij niet weet waarom verweerder zijn gezondheidssituatie niet als een hinderpaal om de bestreden beslissing te nemen zag. Er blijkt dan ook geenszins dat de doelstelling van de formele motiveringsplicht in casu niet werd bereikt doordat in de bestreden beslissing zelf geen overwegingen omtrent verzoekers gezondheidstoestand werden opgenomen en er blijkt bijgevolg evenmin dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat overwegingen die hij reeds kende niet werden hernomen of samengevat in de bestreden beslissing.

Er kan niet worden besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

2.1.2.2. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij verwijst weliswaar naar zijn gezondheidstoestand en de nood om over een adequate behandeling te kunnen beschikken, maar uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op goede gronden oordeelde dat de medische problemen die verzoeker heeft hem niet verhinderen om te reizen en dat de zorgen die hij nodig heeft – een medicamenteuze behandeling van de ziekte van Crohn en tweejaarlijkse controles – ook in Marokko beschikbaar en toegankelijk zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Aangezien niet wordt bewezen dat verzoeker enig gezinsleven heeft in België en evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat enig aspect van zijn privéleven dat onder bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door het nemen van de bestreden beslissing wordt geraakt, kan ook geen schending van deze verdragsbepaling worden vastgesteld.

2.1.2.4. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat in de bestreden beslissing niet naar deze wetsbepaling wordt verwezen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, maar legt niet de verplichting op om in een bestuurlijke beslissing naar dit wetsartikel te verwijzen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek uit een op 8 augustus 2022 opgestelde administratieve nota, blijkt dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam. Hij noteerde dat verzoeker een alleenstaande is, dat hij geen melding maakte van minderjarige kinderen en dat in het medisch advies dat door een ambtenaar-geneesheer werd opgesteld werd aangegeven dat er geen contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van herkomst bestaat. Er kan derhalve niet worden besloten dat verweerder niet heeft voldaan aan de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110 832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinstoestand, familieleven en gezondheidstoestand diende in rekening te worden gebracht.

In het land van herkomst heeft verzoeker enkel nog zijn behoeftige ouders wonen.

De gezondheidssituatie van verzoeker werd reeds toegelicht. Het is voor hem dramatisch moest hij teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst, alwaar de noodzakelijke medische behandelingen voor zijn chronische ziekte niet beschikbaar en/of toegankelijk zijn.

Verzoeker werd in dit kader in ieder geval niet gehoord. In het kader van het bevel werd verzoeker evenmin gehoord.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden."

2.2.2.1. Er moet worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft in de mate dat het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden; informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt met zijn theoretische uiteenzetting evenwel niet aannemelijk dat hij informatie kon verstrekken die verweerder ervan kon weerhouden de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

In zoverre verzoeker daarnaast verwijst naar zijn gezinstoestand en zijn familieleven kan het opnieuw volstaan vast te stellen dat hij geen gezins- of familieleven in het Rijk heeft en dat uit het feit dat hij ouders heeft in Marokko niet kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing enig gezins- of familieleven in België in het gedrang brengt. Los van de vraag of dit enige relevantie heeft, blijkt dat verweerder ervan op de hoogte was dat verzoeker voorhield dat zijn ouders behoeftig zijn. Verzoeker heeft immers, voor de bestreden beslissing werd genomen, stukken kunnen aanbrengen om zijn beweringen omtrent de financiële situatie van zijn ouders te onderbouwen. Verzoeker heeft verweerder, vooraleer deze de bestreden beslissing heeft genomen, in het raam van twee opeenvolgende aanvragen om met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ook volledig op de hoogte kunnen stellen van zijn medische situatie en zijn visie inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in zijn land van herkomst. Deze problematiek was verweerder dus evenzeer gekend toen hij de bestreden beslissing nam. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat, indien hij nog bijkomend zou zijn gehoord, hij nog relevante informatie aan verweerder had kunnen verstrekken die tot een andere beslissing had kunnen leiden. Hij toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd miskend bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2.2. Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, doch, in zijn tweede middel, nalaat toe te lichten waarom hij deze bepalingen en dit rechtsbeginsel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. In zoverre het de bedoeling van verzoeker zou zijn om zijn grief uit het eerste middel te herhalen, kan worden verwezen naar de bespreking van dat middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK